

Beer klapte in zijn enorme poten. 'Raak! Een perfect antwoord, Toekie! Daar kunnen we het mee doen.'

Zelfs Toekan leek tevreden. 'Een thuis,' herhaalde hij. Hij klakte met zijn snavel alsof hij het woord proefde. 'Ja, dat is het, hè, Beer? Ons thuis.'

Beer keek Vos aan. 'Goed,' begon hij, 'waar ben jij mee bezig, Vos, dat je hier zo met je koffertje midden op het pad zit? Ga je soms ergens naartoe?'

'Ik geniet van de dag,' zei Vos rustig, 'en ben benieuwd wat er zou kunnen gebeuren. Maar jullie zien eruit of jullie midden in een avontuur zitten.'

'Ah!' Beer lachte. 'Dat zie je goed. Wij zijn op weg om het prachtige, schitterende en adembenemende wonder te zien dat het noorderlicht is. In de lucht geschreven poëzie.'

'En ik ben de navigator,' zei Toekan er snel bij.

'Ik ben bang dat ik niet weet wat een navigator is,' bekende Vos. 'Is het iets belangrijks?'

'O ja, HEEL belangrijk! Het betekent

dat ik Beer en Eland vertel welke kant we op moeten. Ik heb een magnetische snavel, zie je, en daardoor weet ik precies waar het noorden is, overdag en 's nachts.' Toekan zwaaide zijn snavel verschillende kanten op. 'Dat is het noorden,' zei hij. 'En dat is het westen,' ging hij verder, en hij wees ergens anders heen. 'Zuid, oost, noordoo—'

'Au!' jankte Vos toen Toekans reusachtige snavel rondzwaaide en haar, pats, omver gooide.

'O hemeltje. Het spijt me verschrikkelijk,' mompelde Toekan. 'Gaat het?'



Vos stofte zich af. 'Ja, hoor. Maar noordoost is nogal gevaarlijk, hè?'

Toekan fronste zijn wenkbrauwen. 'O ja?'

'Dat was een grapje,' zei Vos. 'Laat maar. Mijn grapjes zijn niet erg grappig.'

Toekans schouders begonnen te schokken. Zijn snavel ging wijd open en er klonk een vreemd, hoog gefluit toen hij diep inademde. Hij lachte, hun nieuwe vriendin beviel hem steeds beter. 'Dat is om te GILLEN! Grapjes die niet grappig zijn! Geweldig. Dat is achterstevoren en op z'n kop. Beer, misschien wil Vos wel

met ons mee komen om het noorderlicht te zien?'

Vos' hart ging sneller kloppen. In haar poot had ze nog steeds het witte madeliefje met de blauwe krans. In een flits begreep ze dat deze ontmoeting voorbestemd was.



Het was een van de belangrijkste ogenblikken in haar leven. Ze gingen op avontuur.

Beer leunde achteruit, deed zijn ogen dicht en dacht over Toekans idee na. Zijn linkeroor trilde. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog, omlaag en weer omhoog. 'Hmm. Niet veel ruimte. Misschien moeten we een uitbouw maken.'

Voor hij nog meer kon zeggen, werd hij onderbroken door een nieuwe stem.

'Wil iemand mij soms even voorstellen?' vroeg Eland met een droevige zucht. 'Ik weet best dat ik maar klein

en onbetekenend ben. Tenslotte trek ik alleen maar de HELE dag een heel HUIS achter me aan, maar waar zouden JULLIE zijn zonder MIJ, hè? Nog aan de andere kant van die heuvel waar ik jullie daarnet tegenop en overheen heb getrokken, daar zouden jullie zijn. En nog helemaal onderaan, zou ik erbij kunnen zeggen.'

'Hallo, Eland,' zei Vos vrolijk. 'Het spijt me heel erg. Ik heb je niet expres over het hoofd gezien.'

'O, dat zit wel goed,' mompelde Eland. 'Het is Toekans schuld. Die krijgt graag alle aandacht. Hij had eigenlijk acteur moeten worden. Voor het applaus, weet je wel. Maar ja, die magnetische snavel van hem. Ze hebben niks aan je op het toneel als je snavel voortdurend naar het noorden wijst.'

'Eland kletst uit zijn nek, zoals gewoonlijk,' snauwde Toekan. 'Ik heb nooit acteur willen worden.'

Eland liet haar kop zakken en fluisterde tegen Vos: 'Hij heeft privéles gehad. Ik zeg het maar even. En hij heeft twee prima ogen. Maar hij verkleedt zich gewoon graag.'

Vos lachte. Wat een interessant groepje! En ze gingen op een magisch, mysterieus avontuur om het legendarische noorderlicht te zien! Wat heerlijk.

'Ik wil heel graag met jullie mee,' zei ze. 'Een uitbouw lijkt me niet nodig, Beer. Als ik me oprol ben ik heel klein.'



'Geluksvogel,' dreunde Eland. 'Als ik me oprol, maak ik me juist groot. Dat komt door dat gewei. Overal waar ik kom, bots ik tegen dingen aan. Ik moet me-

zelf er steeds aan herinneren dat ik een heel servies op mijn kop heb.’

‘Dat lijkt me heel vervelend voor je,’ zei Vos vol medeleven, en toen: ‘Ik dacht eigenlijk dat alleen mannetjeselanden een gewei hadden.’

‘Tja, meestal is dat wel zo,’ zei Eland, ‘maar ik vind geweien heel mooi, en daarom heb ik er ook een laten groeien. We kunnen niet toelaten dat de jongens alle leuke dingen hebben, hoor.’

‘Het is echt prachtig,’ zei Vos. ‘Je bent een wandelend wonder.’

‘Dank je wel, Vos. Heel aardig van je.’

Op dat moment kwam Beer uit zijn luie stoel omhoog. Voor het eerst zag Vos hoe groot hij wel was. Wat een indrukwekkende gestalte! Wat een buik! Beer bromde luid en kwam naar de voorkant van de veranda.

‘Zeg eens, Vos, wat kun jij doen om ons tijdens onze lange reis te helpen?’

‘Ik ben rustig en netjes. Ik loop niemand in de weg. Ik probeer me buiten ruzies te houden. Ik hou van rust en stilte en de natuur. Ik kan koken en –’

‘Wat zei je daar?’ onderbrak Eland. ‘Je kunt... koken?’ Ze herhaalde de woorden met een zachte stem vol hoop.



Vos merkte dat er een vreemde stilte over de dieren was neergedaald. Beer en Eland keken van Vos naar Toekan en weer naar Vos. Toekan leek te krimpen.

‘Ja,’ ging Vos verder. ‘Spaghetti met paddenstoelen en room, pannenkoeken met ahornsiroop en aardbeien, lasagne –’

‘Je bedoelt dat je geen Tot Pap Gekookte Wortels of Aangebrande Broccoli met Dode Blaadjes opdient?’ vroeg Eland met bevende stem en grote ogen.

Vos deed haar best om niet te lachen. Ze zag dat Toekan zenuwachtig zijn ooglapje van het ene oog naar het andere verschoof.

Ze schudde haar kop. ‘Nee, ik ben bang dat ik die gerechten niet ken.’

Toekan maakte zich zo groot mogelijk, wat eerlijk gezegd niet erg groot was. ‘Eland, ik heb nooit de kok willen worden, maar iemand moest het toch doen. Zonder mij was je verhongerd.’

‘Soms wou ik dat ik verhongerd was,’ zei Eland, en hun oren vingen het eigenaardige geluid op van een eland die zachtjes grinnikte.

‘Eland,’ zei Beer berispelend. ‘Dat was, eh, nergens voor nodig. Toekan heeft ons in leven weten te houden – al scheelde het niet veel,’ zei hij er nauwelijks hoorbaar achteraan. Toen, voordat iemand iets terug

